

INDIÁNSKÉ LÉTO

Ubíral jsem se šleutnoucím lesem odevzdán podzimním náladám, když jsem na složených kládách objevil svého dobrého kamaráda. Spokojeně se tam vyhříval na sluníčku. Sotva mne uviděl hrozivě zkřížil ruce na prsou a hlubokým hlasem řekl: "Ty jít voced, sic dostat přes dršku!"

Prekvapeně jsem se zastavil.

"Co vyvádíš Pěťo, já jdu k nám na camp!"

"Copak vole nevidíš, že jsem vole Indián?"

hbitě opáčil kamarád a předvedl mi pár sojčích
pírek, splihle visících z roztřepané hlavy.
Potom slezl na cestu, popadl kus klecku a vra-
zil mi ho do žeber.

"Ty jít nebo já střílet! Já moc dobrý střelec!"

Tak jsem vykročil. U potoka jsme našli šerifa. Zuřivě drhl z ešusu nánosy bývalých jídel a tvářil se nevrlé. Jeho černá kožená vestička byla ověšena cingriátky. Kromě toho měl kolem hlavy obtočený kus hadru, což zřejmě měla být čelenka. Indián mě dostrkal k šerifovi a řekl: "Hele náčelníku, přijít sem bleďá tvář a šikovně padnout do pasti. Myslím, že on chtít mít kecy."

Šerif se po mně znechuceně podíval, počal šacovat vestičku a řekl: "My nebyt nepřátelé. My teď vykoupit dýmku míru. Brouně, kde mám ty

sparty?"

Indián přinesl celtu, usedli jsme na ni se zkříženýma hohama a náčelník obřadně zapálil, cigaretu. Z campu se připloužil pořádně unuděný holčičí výrostek.

"Dej mi takýyy!" zaskučel. Náčelník se zamračeně obrátil na Indiána. "Řekni svý squaw, že tady jednají bojovníci!"

"Ségro vypadni!" zavrčel Indián. "A běda jestli tě nachytám s cágárem!"

Dívinka se tedy netečně posadila kousek dál a nevšímala si nás. Náčelník začal hovořit a svou řeč zpestřoval náležitými posunky.

"Ty bledá tváři nám dát výkupný sic my tě skalpovat. Dej sem žracák!"

Pěťova sestra se přihnala a zatřáskala rukama. "Hurá, bude se snídat!"

Tak jsme všichni posnídali a když mi šerif vrátil vypleněné žebradlo řekl: "Ty být přítel kmene Ogalalů. Tady máš vinčestrovku a my jít na lov!" A strčil mi do ruky olámanou větev. Vrazil jsem mu to rozlobeně zpátky.

"Co vás to dneska proboha posedlo?"

Pěť Indián se zašklebil a zahulákal: "Copak nevíš vole, že začalo vole indiánský léto?"

Tak jsme šli na lov.

• • • • •

"Jestli chceš od nás pomoc tak mi to řekni
stručně a souvisle. Hlavně souvisle víš!"

"Vždyť to s bijákem souvisí" bránil se Poklička a měl pravdu. Všechno začalo v hrabušickém kině. Šakel tam vzal Pokličku s sebou a zhlédli poutavý film o hrozném krvežíznivém žralokovi. Poklička byl nadšen, mocně zatoužil po žralocích a psal svým dědavatelům o mládě. Konečně si ve větší tajnosti žraloka pořídil a nazval ho Petulkou. Petulka byl milý a přítelný, zvykl na rybníční vodu a drobty z buchet, a když ho Poklička nasadil do jinolického rybníka dovádě kroužil a vystrkoval nad hladinu žraločí čumáček žebraje o pohlázení. Poklička mu přísně nekázal vyhýbat se pláži, aby mu snad lidé neublížili. Jednou když Poklička vlezl do Petulkovy rybníka aby odklidil potopenou prasklou matraci vyřítíl se na něj z podvodní trávy cizí maličký hbitý žralok a divoce klapal vyceněnými zoubky. Poklička jen tak tak vyplaval a teď v hrůze čekal co se stane, až maličký žralok doroste a objeví se na pláži zamořené autocampingy.

"Tě mládě mě neposlouchá" stěžoval si Poklička. "Pod vodu už nemůžu, vždycky mě chce sežrat. Jediný co pomůže je chytit ho dřív než dospěje."

"Cervená punčocha nad tím kroutil hlavou."

"Chceš říct, že Petulka je samice? Že sem přišel březí? Jak se proboha rodí žraloci?"

Poklička to nevěděl, proto zatvřele mlčel a šel se ráchat do prádelního hrnce, odkud to už hodnou chvíli šplouchalo a mlskalo.

"Já tady svolám pár kluků s lanama a půjdeme na něj," řekl Červená punčocha. "Ale proč do toho pleteš přátelství horolezců?"

Poklička se mile usmál.

"Když já nevím jak rychle žraloci rostou. Klidně může zaútočit na pláž každou chvíli. Sice není počasí na koupání ale pod prachovem je zrovna jedna vaše slezina a to je samej yotužilec ..."

Červená punčocha vyrazil ze dveří jak střela.

Navečer dorazil k jinolickému rybníku hlouček odvážných, na vše odhodlaných mužů. Po pláži přecházel šel a zlostně nakopával oblázky. Občas vrhl temný pohled na hladinu, kde zděšeně kroužil bílý buclatý žralok před maličkým šedým žraločkem, jehož strašlivé klopání zubů se neslo daleko po břehu.

"Tak už jsme tady" vykřikl Poklička "Můžem začít. A hele! To je von!"

Poklička začal rozčilením poskakovat.

"Jeeš pěkněj ustrašenec" zarezal ho šel. "Taky sis moh všimnout, že ta bestie je na baterky. Řídí ho temhleti uličníci rádiem. Jejich rodiče bohužel se na nás koukaj, takže

...jim nemážu ani poctivě nařezat.

V rákosí se skutečně vyzývavě hihňali dva pěkně oblečení hoši. Poklička chvíli stál s otevřenou pusou a pak si dupl.

"A já tu Petuiku nenechám, vezmu si ho domů a nikomu ho nepuším!"

"Netrucuj Pokličko a nech ho tady" řekl Červená punčocha a ostatní přizvukovali.

"My ty dareby zaženem a dáme na tvýho žraloka pozor. Vždyť kdo má to štěstí koupat se ve žraločím rybníku!"

Poklička se upokojil a souhlasil.

~~NEJVLÁŠTIVĚJŠÍ~~ "NEJVĚTŠÍ JE PŘÁTELSTVÍ"
odrecitoval ještě Červená punčocha. "Když
už jsme ti chtěli pomoci, ukaž že jsi přítel.
Vylov nám něco z tvejh chlívků!"

Poklička se ošival, ale pak se přivlekl s objemnou šplouchající plechovkou od okurek, za což se mu dostalo pochvaly a velkého rumu.

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

HOLČICKO SLIB MI . . .

Šerif se přiklinal na cemp rozzuřený a zlostí
funěl.

"Tak co?" zeptal se dychtivě Dany. Šerif doširoka rozhodil ruce.

"Co by bylo? Von hraje na kytaru, vona
na něj kouká jak do televize. Hergot, já mám

vztekl!"

"Ty sis myslel, že Zuzanka bude chodit s tebou, co?" uchechtl se Šarček.

"Neprovočkuj! Víme přece, že před tímhle Bílým tesákem by se schoval i donchuán. Vo jeho minulosti a přítomnosti by se daly psát romány."

"Spíš votěch holkách z minulosti a přítomnosti" doplnil ho Dany.

"Zuzanka má právo chodit s kým chce" ozval se Šarček.

"Jo!" houkl Šarif. "Ale já jsem uprosil její rodiče aby ji s náma pouštěli. A já slíbil, že na ni dám pozor."

"Ať je to tak nebo tak" vložil se Dany "přiznejme si, že milej tesák je nám protivnej a štvě nás, že nás svádí osadníci."

S tím všichni souhlasili. Na šedě byl Šarček a šel tedy na výsvědy. V lese, na malbné mytince seděl urostlý hezký brunet v maskáčích a brkl na kyteru dojezdnou přísěh:

"To naš, loučení to přece nic není
jen oči černé a srdce věrné
v slzičky promění ...

Slíb mi, že nebudeš plakat
sě odejdu a nikdy nevrátím se
zpátky na osadu.

Bolšičko slíb mi, že i když
se s tebou víc už nesejdu

vzpomínky zanecháš mi jako kamarádu ..."

Byla to hezká píseň a Bílý Tesák si uměl pohrát s melodií i strunami.

Ne už abys byl pryč pitomečku, pomyslel si Smrček. Viděl, že šerif nelhal. U Tesákových nohou seděla asi šestnáctiletá dívka a zaměřenými očima oddaně pohlížela do kytaristovy tváře.

Smrček se odplížil zpátky na camp.

"Musíme něco udělat. Nějak ho odredit, nebo mu pár vrazit, nebo já nevím co" lámal si hlavu šerif.

"Já bych myslel," řekl rozvážně Denny "že bychme ho měli zasměšnit. Pořádně, a před ní. Aby viděla, že je to jen svalnatej náfuks."

Smrček ho zarazil varovným posunkem. Přes camp se nese Zuzanka s unylým pohledem a s ní se vede resák, v ruce nezbytnou kytaru.

"Já bych ho ..." skřípl šerif zubama.

"Počkat" zarazil ho Smrček a obrátil se na Dennyho. "Jak jsi to myslel?"

"Až pájdou zpátky, tak mu podrazím nohu, von se zaryje sosákem do vohniště a ty ..."

Nedořekl. Na camp se najednou připotácela Zuzanka v hrozném pláči, vysíleně klesla na velký šutr, a plakala a plakala.

"Zuzanko, copak se ti stalo?" vyjekl šerif. Pohledy tří osadníků se spojily v hrozný před-

tuse.

"Když on je" vyrazela ze sebe dívka "když on je ženatý!"

A znovu hrozný pláč.

Kámen jim spadl se srdce. Šerif pojal Zuzanku otcovsky do náruče a začal ji utěšovat. Že to s ní Bílý Tesák nikdy dobře nemyslel, že je nejlíp na něho zapomenout. Přitom nad její hlavou hudly pohledy osadníků vítěznou píseň.

Zuzanka je ujistila, že s tesákem už nechce mít nic společného a šla se vyplekat někam jinam.

"Tak to vidíte" řekl šerif "ani jsme se nemuseli nemáhat. Spadnul sám jak švestka. Ženatý! Jak to, že jsme to nevěděli?"

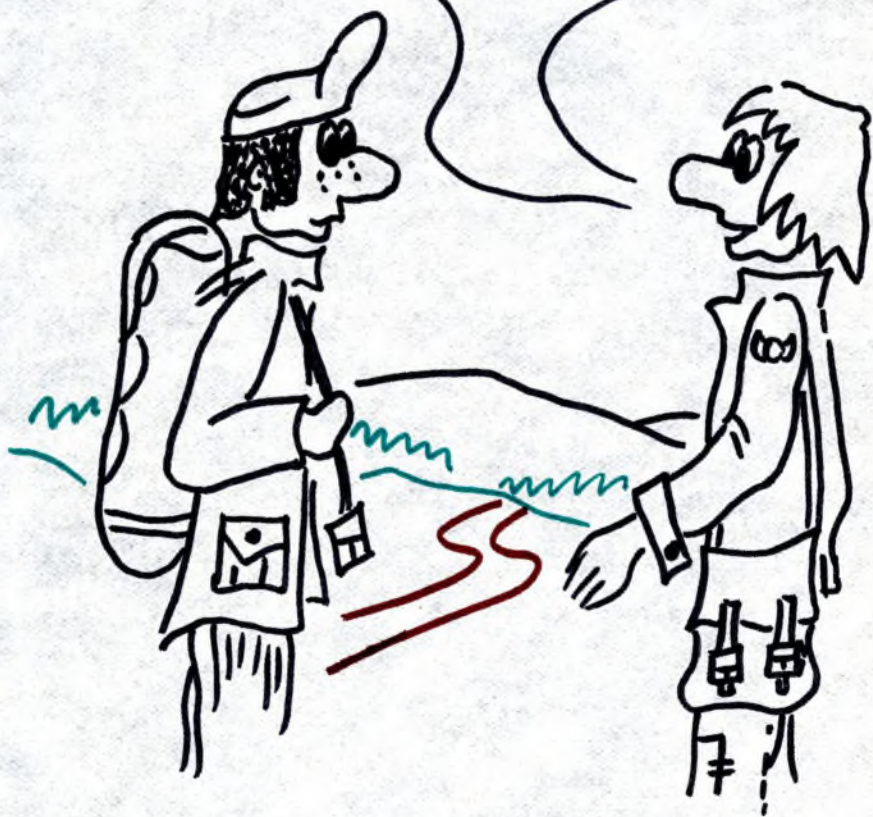
Chvilí vychutnávali bezproblémový podvečer, šumění lesa a vůni startek, když to začalo znova.

Na campu se objevila známá dvojice a Zuzanka přicupit-la k šerifovi.

"My teď jdeme s Tesákem do hospody. A tamto jsem mu odpustila. On ze to nemůže, to všechno jeho zlé a protivná manželka. On se rozvede a budeme se brát."

Když jim tox vyklopila, otočila se na podpatku a už byli pryč.

TAK TĚ KLUCI DO OSADY
PŘIJMOU, ALE MUSÍŠ JIM
PŘIVÉST ZLATOVLÁSKU
A TŘI FOUSY KAPITÁNA
KIDA !

Šerif zazelenal zlosti a Dany řekl:

"Hele, kdo z nás umí nejlíp fackovat?"

• • • • •

N O C Y F U S T I N Á C H

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

Pěta Samotář a Ringle Kid vylezli z drncové, špatně osvětlené lokálky do mrazivé silvestrovské noci a rozhlíželi se, kde to vlastně jsou. Houkající lokálka se odkolébala a bylo ticho, jen víchr svištěl po náspu. Ringle Kid obezřetně obešel dřevěnou boudu, která tu nahrazovala nádraží, dokola se rozhlédl po veliké zamážené rovině a spíš vytužil než v nazelenalém světle měsíce viděl na obzoru hradbu lesů a vystupující kopce.

"Zdá se, že tu na nás nikdo nečeká, co?"
řekl podrážděně Pěť.

"A kde by tedy trčel dvě hodiny před Novým rokem?" stejným tónem odpověděl Kid.

"Co budeme dělat?" zeptal se Pěta. Kid nevěděl. Jejich situace byla více než špatná. Do neznámé pustiny dorazili se značným zpožděním, kamarádi se už v teplém srubu v tom lese neobseru věnují výborným silvestrovským radovánkám a jistě litují, že Kid s Pětou nepřijeli. A nikdo z nich netuší, že oba trčí tedy na zastávce a nevědí kudy dom.

"Kdybysme měli jízdní řád tak bysme se vrátili do města do hospody" prohodil Péťa.

"Kdybysme měli jízdní řád tak bysme přijeli včas!" houkl ten druhý. Chvilí bylo ticho. Oba jen tak přecházeli po kolejích, podupávali krčili se zimou a čas ubíhal.

"Tak pojď, vyrazíme někam do lesa" navrhl Péťa.

"Já zůstanu tady v boudě, vlezu do spacáku, budu ~~spat~~ spát a počkám na ranní vlak" rozhodl se Ringle Kid. "Tak zvoranýho silvestra jsem ještě nezažil," dodal trpce a zmrzlými prsty počal rozvazovat řemínky usárny.

Péťa s rukama v kapsách a s vyhrnutým lím-cem rozladěně přecházel po náspu, došel až na rozrytou polní cestu, která přetínala trať a pak se beznadějně ztrácela v polích, vrátil se zase k boudě a řekl: "Teď už nám pomůže jen Pajda. Myslíš, že by se slitoval nad trampířema, který na silvestra uvízli v ledový pustině jak někde na Jukōnu?"

Ringle Kid mávl rukou, ale Péťa se nedal odradit. Sčoupl na koleje, pozvedl oči k temné obloze a začal: "Milý Pajdo, prosím tě pomoz nám odtud a sešli nám nějakou spojku nebo něco, ať můžem oslavit silvestra jak se sluší a patří! Zrovna na silvestra Pajdo! My jsme přece celkem dobří trampové, nikdy jsme nedali

přednost hospodě před přírodou, /Kid se uchechtl/ nikdy jsme nechodili jen po pohodlných cestách, /Kid si významně zatuka na čelo/ a kamarád Kid zná jména nejmaň stovky různých kyték - "

To už Kid nevydržel, rozpřáhl ruce a naznačoval, že se omdlelý řítí do sněhu. Péťa skončil a důstojně řekl: "Jen počkej, onoz se ukáže kdo se zbláznil. Jestli já nebo ty. A to ještě na nás čeká to bílý šílenství."

V té chvíli se Kid zarazil a napjatě pohlížel Péťovi přes rameno.

"Asi to začíná působit, já něco vidím" začal bezdůvodně šeptat. "Vidíš taky co já?"

Po vozové cestě se z polí spěšně blížila k trati tmavá postava, na kolejích zaváhala a zamířila přímo k zastávce.

"Neutečeme?" šeptl ještě Kid, ale v tom se už to něco přihítlo, vrhlo se Péťovi do náruče a hulákalo: "Achó, kde se tu berete, co tu děláte?"

"Špuldo, ty naše spáso." dojatě zvolal Péťa a jal se překotně líčit smálovatý příběh silvestrovské cesty.

"Mě vy tvali pro cigarety. Každý si myslél, že si veme voď kamaráda a už nemáme co kouřit" vysvětloval svůj zázračný příchod Špulda. "Tak honem pojďte, ať ještě stihnem půlnoční virvál."

Sluneční věži. Našel ji uprostřed Skaláku. Zvedla se před ním vysoká hladká stěna, která se nahoře ztrácela v mracích.

"Tam se přece nedostanu" namítl Tramp "Vždyť je to nejmenší exponovaná sedmička cé, a já neumím lézt!"

"Víšš, uměl bysť to, kdybys měl lano Krále Skaláku, víššš" řekl vítr.

"Mít lano Krále horolezců tak si na to troufnu" řekl hrdě Tramp.

Šedivý mrak se rozesál hromovým hlasem a zaburácel: "Sluneční skále, dej tomu vejťahovi kouzelné lano ať se dobře pobavíme!"

Stěna se zachvěla a s jemným bílým pískem spadlo k Trampovým kanadám staré opotřebované lano. Tramp ani trošku nezaváhal, sebral lano a džíny, a pustil se do stěny. Šlo to moc špetně a v Trampovi byla malá dušička. Kdlikrát musel zasáhnout i vítr a podepřít ho, aby nespádl, kdlikrát se chtěl vrátit, ale lano ho vedlo stále výš. Věž byla hladká jako zrcadlo, dolů ani nedohlédl a nahoru zbýval takový kus cesty! Ale lano Krále Skaláku dobře jistilo a Tramp se škrábal stále výš. Došel se k šedivému mraku a z legrace ho šouchl špičkou kanady do břicha. Lezl výš a najednou ho oslnila taková záře, že musel zavřít oči. Zdálo se mu, že stojí vedle slunce a stačí jen natáhnout ruku a dotkne se ho.

košili. Aby Pacindu zadržel, utrl jí kožený řemínek, který měla parádnice na krku. Pacinda se přece jen prodrala ke dveřím a utekla do předního vozu.

"Co je? Vrať se máš tu náhrdelník" hulákal za ní zrzoun. Ale Pacinda byla pryč a ani ji nenapadlo se vracet.

"Přeci si ten krám nenechám?" pořvával zrzoun. Z kouta scény sledoval neznámý tramp, celou dobu se nepohnul, jen se na Pacindu upřeně díval. Teď se rozpohyboval, natáhl dlaň k zrzounovi a řekl: "Dej sem, já jí to vodnesu!"

Potom přolezl vlak a našel Pacindu. Seděla samotná u okna, nos nahoru a tvářila se uraženě. Tramp si sedl naproti a položil jí řemínek na koleno. Ještě několik vteřin Pacinda trucovala, pak si řemínek uvázala a začala se tvářit přívětivěji.

"Já jsem Zori" řekl tramp a nelogicky dodal: "Už máš proštípnutou jízdenku?"

Pacinda zmateně přikývla. Chtěl ještě něco říct, ale nemohl se odhodlat. konečně ze sebe vysoukal: "No a nemohla bys mi jít půjčit?"

Pacinda strnula - bylo jisté, že čekala jiné téma. Ale rychle mu dala jízdenku a hezky se usmála, jeho prsty se na okamžik dotkly jejích prstíků, a Zori chvíli civěl pod namaskárované řasy ...

MAJÍ HROZNOU SKLERÓZU,
NEMŮŽU SI VZPOMINOUT,
JESTLI MĚ PĚŤA POSLAL
PRO SPARTY NEBO
ZAKOUSNOUT
ŠERIFA!

slunce, sníh a ledové rampouchy. Na plácku před srubem pobíhala prostovlasá holka v kožíšku a kuchtila v kotlíku na ohništi. Ohníček vesele praskal a oběma zálesákům to zvedlo náladu nad bod varu.

"Péťo pohlídejte mi to, jo? Músím pro dřevo."

"Jen běž, jen běž" řekl blahosklonně Kid. Sotva zmizela, přiskočil ke kotlíku a hbitě do něj překlopil skleničku od pilulek v níž nosil pepř. A hned míchal.

"Udělám jim z toho ďábelský žvanec" zajásal.

"Málo" řekl Péťa. Kid se rozhlédl a jiskřící sníh ho inspiroval.

"Péťo běž dovnitř a přines všechno co najdeš. Boty, žracáky, batly, prostě všechno! Ale tiše a opatrně!"

Péťa podnikl několik výpravx do srubu a přinesl vždy plnou náruč. Kid mezitím začal plácát sněhuláka.

"To je stejně slabý" komentoval Péťa kamarádův nápad.

"Pro začátek to stačí" řekl Kid.

Skončili právě ve chvíli, kdy se ve dveřích boudy objevil šerif, rozespálý a v pruhovaných lyžařských ponožkách.

"Hele Péťo, kam jsi mi odnes kanady?"

Kid se potměšile uchechtl: "Vidíš toho pěk-

Nicméně Kid nezaváhal. V určenou dobu trčel jako přilepený na maloměstském nádraží a čekal na zázrak.

U první koleje se motal opilý stařík v obnošené vyrudlé železničářské uniformě. Když ho málem porezil lokotráktor a strojvůdce za ním poslal říznou nadávku, opustil nástupiště a zamířil ke Kidově lavičce. Spustil se na ni s povzdechem unaveného člověka a otočil se na Kida, který choval na klíně kytaru a tvářil se nepřístupně.

"Hele muzika!" zajásal stařík, "Zahraj nějakou veselou!"

"Neumím hrát" zabručel Kid.

"Neumíš, tak proč to s sebou taháš?" roz-zlobil se stařík. "Tady máš pětku a brnkej!"

Prošacoval kabát a vtiskl Kidovi do ruky starý los. Kid se chtěl bránit, ale když poznal, že opravdu nejde o peníze, lhostejně za-atrčil los do kapsy. Stařík ho za to srdečně objal.

"Vy děláte na nádraží?" snažil se Kid vykroutit.

"Co dělám? Nic nedělám, jsem v důchodu" hulákal stařík.

"Tak proč ~~maxim~~ nosíte tyhle šaty?"

Děda se nahnul blíž a zašeptal: "Hlídám jízdní řád. Dneska měli tři zpoždění! Tak

jsem jim to dal, aby si dráha hleděla pořádku.

Vytáhl z kapsy náramkové hodinky navlečené na provásku a pokračoval: "Už tu měl být pražák. Já zas na ně vletím. A to mi bába říkala, že se nesmím rozčilovat."

Za nádražím zahvízdal vlak. S ohromným rámcem se přihnul, jako na povel se rozletěl; dveře vagonů a lidé se tlačili ven. Z jednoho vozu seskákali tři trampové, v čele se nesl dlouhán se širokými rameny. Úzké světlemodré džíny měl zastčené do kanad, na batlu splihle visela domovenka jen na dvou patentkách. Kráčel kolem Kidovy levičky a pozdravil ho jen tak koutkem úst. Druhý tramp se před Kidem uchechtl, přejel si prsty přes sponu pásku jako když hraje na pomyslné struny a vykřikl: "Drnky drnk!" Kid ho nevnímal. Vzádu totiž zahlédl střapatou dívčí hlavu. Helenka!

Helenka si nesla usárnu zářící novotou a hlavičku držela pěkně zpříma. Kid radostně vyrazil z levičky. Ale trampka ho rychle obešla velkým obloukem a než se vzpamatoval připojila se k dlouhánovi v bleděmodrých džínách. Kid zůstal trčet na nástupišti.

Děda přicupital ke Kidovi, plácl ho do zad a zeržál: "Co je? Na někoho čekáš?"

uccouraný pejsek. Pes přicupital k pánovi, oddaně mu položil hlavu na kolena a šťastně vyplázl jazyk. Tramp ho laskavě pošimral mezi ušima. Potom si přitáhl blíž žracák a počal na kolena rozkládat půlku chleba, paštiku, otvírák a nůž umně zrobený z bajonetu. Otevřel paštiku, ukrojil z chleba a počal ~~xaxtíxxaxtíxxaxtíxx~~ ho mazat. Tři trampové se přestali prát a hladově civěli na jeho ruce.

Vlasatec to zpozoroval, odevzdane namazal tři chleby a kamarádi se na ně vrhli jak smečka vlků. Hostinu sledovali i horolezci a zdálo se, že zneklidněli. Ale vlasatec mazal dál dokud stačil chleba a když poslal do jejich hloučku několik krajíců spokojil se sám suchou patkou.

Mezitím vlak vytrvale ujížděl k severu. Za okny se míhala zoufale jednotvárná rovina, pole s cibulí a dlouho páchla chemická továrna. Jedincou vzpruhou kromě paštikové seance byl neviditelný kytarista, který shora patráku třískal do strun a velmi necvičeným hlasem zpíval:

"Vodjíždím a za sebou mám babí léto
vodjíždím a barvy sbírám do vočí
vodjíždím a vůbec nevím k čemu je to
vodjíždím a nikdo se nevotočí ..."

Nicméně rámus kytary a vlaku vléval do žil

bujnou krev, na okno ťukaly dálky a všem bylo báječně.

Ve Všetatech se rozletěly dveře, ozval se hlas: "Lez Džony! Zdá se, že jsme ve správném vagóně!"

Nastoupili dva trampové. Jejich oblek a výstroj tuto skutečnost ostnatě vřískaly na kilometry. Větřelci se složili do volného kouta za cinkotu ostruh, vrzání popruhů a řinčení lžic.

Vlak se rozjel a oba takřka operetní trampové se vyzývavě rozhlíželi kolem. Ti tři s dropsem teď seděli tiše a tvářili se, jakoby s těmi cinkavými neměli nic společného. Podobně se tvářil i vlasatec, ale ten měl smůlu v tom, že k nim seděl obličejem a musel se na ně dívat. vlasatcův pejsek jakoby ve vzduchu cítil to napětí procházel se středem plošiny, tím územím nikoho, a po očku sledoval jak svého páne tak ty dva na druhé straně. Džony ho s důkleskem pozoroval, pak natáhl ruku a chtěl si ho přitáhnout za obojek. Peš uskočil. Džony svůj pokus opakoval. Pejsek ho chňápl za rukáv. Zřejmě se zahryzl víc, protože Džony zaječel a kopl psíka do boku.

"Co mi kopeš do psa vole?" vyletěl vlasatec.

"Abych si nekop do tebe ty s těma loknama!" odpověděl Džony. Najednou byli oba i s druhým

cinkavcem a psem v jednom chumlu. Z něho se vynořil Džony. Přidržel si o hlavu menšího vlasatce za krk a hulákal: "To si vyřídíme venku. Hned poď se mnou ven!"

Dropsovi trampové už solidárně napínali svaly aby vystartovali na plošinu, když se mezi horolezci začalo něco dít.

Seděla tam těžká neforemná hrouda sádla. Hrouda měla velkou hlavu, byla oblečená v červenou silonovou bundu plnou záhybů a spokojeně pořídala chleba s paštikou. Po Džonyho křiku lítostivě odevzdala chleba sousedovi a počala vstávat. Vstávání se dělo pomalu a trvalo snad pět vteřin a ta chvilka stačila, aby tři trampové s ruličkou otevřeli pusy.

Postupně se tlustá koule začala prodlužovat a rozšiřovat, záhyby bundy se vyplňovaly až se napla k prasknutí, najednou z hroudy vyrostla ramena, hlava se už nezdála veliká, sádlo bylo pryč a místo něho jen samé svaly a svaly, obrovské ruce a dunivý krok.

Hora v silonové bundě dokolébala k vetřelcům, kteří už postřehli nebezpečí a couvali ke dveřím.

"Pudem ven, co?" zasřehotala hora a popadla Džonyho za límec. Přitáhla ho k sobě tak prudce, že knoflíčky to nevydržely a třeskly někde na

na podlaze. Stejně zručně si hora přitáhla i toho druhého, ťukla jejich hlavami o sebe až to zadunělo a zase zaskřehotala: "Jako v kovbojce, co?"

Džony začal kňučet a ten druhý kvílet. Vlak právě zastavil v malé stanici, někdo otevřel dveře a horolezec vystrčil své oběti ven. Pak se vrátil pro jejich usárny a vyházel to všechno za nimi. Zášoupl dveře a vlak se rozjel. Ještě chvílku zazníval Džonyho zlostný řev.

"A bude klid" řekla spokojeně hora a vrátila se pro krajíc.

"Tak díky" řekl vlasatec drsným hlasem aby zakryl pohnutí i zděšení z toho, co právě viděl.

Bylo po všem. V koutě se tři trampové pustili do rvačky o poslední drops, holky pod schodama muchlovaly psíka-hrdinu, hora svalů dál požírala chleba s paštikou a něco skřehotala sousedovi a neviditelný kytarista vyčerpával repertoár a zase vodjížděl, vodjížděl, vodjížděl...

TRAMP
Z MAJÁKU

I.

Na hruboskelsko se připloužil romantický letní podvečer, s rudou oblohou nad polem věží a temnými stíny v předskalích.

Na samém konci skalního města se rozkládá Maják, malebné seskupení věží a skalisek, které tramp Čajda pokládá za své výskostné území, svůj víkendový domov, králevství, loviště, a ráj. Toho pěkného večera dlel Čajda zase na Majáku, a na ohničku pod převisem si kuchtil večeři.

Zdá se, že je rozčilený, vztekale míchá v kotlíku kolínka abuhlá pro sebe. Zavinili to tři horolezci, kteří se na protějščí stěně pechtí vzhůru Severní hranou k vrcholu Zelenáče. Před chvílí houkli dolů: "Ty tam, nepodkuřuj nás!"

Dým z ohničku stoupá vzhůru, ukazuje hezké počasí a chvílemi se po Zelenáči povaluje.

To bylo před chvílí, teď už se ti tři dostali o kousek výš a k Čajdovi se nese cinkání karabin. Čajda vystartoval od ohničku a zařval

"Neevekej tím porád!"

"To mi cvekej zuby vole!" houkla stěna.

Čajda zuřil.

"Nevídel jsi křížek na stromě, tady se nesmí šplhat!"

"Křížek máš leda vytetovanéj na mozku!"

Čajda skočil k ohníčku a pomstychtivě přihodil hrst trávy. Vyvalil se hustý dým. Pozdě. Prvolezec, opálený vousáč v bílém tričku a červených teplákách se už vyhoupl na vrchol a Čajdovi bodře kynul pravicí. Ostatní rovněž unikli dýmovníci, a tramp mohl puknout vzteky.

Čajda ještě ani nedovařil kolínka, když pod převisem stanuli tři horolezci, vlekoucí barevné krosny.

"Co takhle smířeníčko pane kolego?" řekl vousáč.

Čajda chtěl tvrdě opáčit : "Nebo taky dattel!" ale slova mu zamrzla na rtech. Ke třem krosnám přibyla čtvrtá a k ní patřila písačka, jakou Čajda ještě neviděl a Skalák asi taky ne. Čajda plně zaregistroval jen uzoučké tepláky pod kolena, opálená lýtka, srolované ponožky a rozbité lezecké boty. Na vytahané tričko s nezbednými ramínky, snědou tvářičku a divoce nažluto odbarvené vlasy už neměl odvahy.

Jeden z vetřelců si Čajdovo mlčení vysvětlil po svém a hned se usadil ke kotlíku.

"Kolínka jsou uvařené" řekl radostně.

"Jakou konzervu jsi do toho chtěl vrazit? Maďarskej guláš? Tak ho sem dej!"

"Ještě koření" zahuhlal Čajda a natáhl

ruce po žracáku.

"No vida jakou máme dobrou večerí" pochvaloval si vousáč. "Však to potřebujem - zetra se dáme do drsnejch stěn!"

II.

Ráno se Čajda probudil brzy, krátce po svítání. Spacáky horolezců se krčily pod převísem a ti čtyři v nich spali jako Karafiátovi broučci. Čajda potichu vylezl z pelechu a uháněl pryč. Nechtěl být při tom, až se nezvaní hosté vzbudí a půjdou do skal. Co kdyby mu nabídli, aby je doprovázel? On by pak trčel dole u jejich věcí jako pejsek a jen záviděl vousáčovi, že ho lano spojuje s tou holkou ...

Ostatně byla tu ještě otázka, ke kterému z těch tří pískařka patří. Čajda usoudil, že k žádnému. Naopak si čestně přiznal, že ten, kolem kterého se žlutovláška celý večer točila byl on sám. Včerejší večer byl vůbec veselý. Zapadli do nějaké turnovské hospody, pivo teklo proudem, hrálo se, zpívalo a ze všeho nejvíc vynikaly ty ztracené žluté vlasy.

Čajda rychle kráčel tichým Majákem. Z předskolí slezl na cestu a minul jistý populární krmelec. V něm přenocoval cizí tramp, jenž zřejmě vinou neklidných snů odkopal celtu a ta visela dolů mezi tyčevinou jako plášt padlého rytíře.

Na křižovatce turistických značek Čajda zaváhal, ale pak se jehličnatou prárvou vyšplhal na rozlehlý masív Čertovy ruky odhodlán třet tu celý den.

Slunce hřálo, ptáci zpívali a dole pod masívem začalo nadělní courání výletníků. Čajda se pevaloval v trávě a truchlivě pohlížel na spletité horolezecké stezky v údolí a zarostlé stěny Jeřabí, Smítkovy a Lengáčovy věže. Smítkovu věž měl moc rád. Ale teď mu její nazlátlý vrchol připomněl žlutovlásku a to se mu nelíbilo.

K poledni Čajdu přestalo považování bevit. Obešel zalesněnou plošinu masívu, našel trochu jedlých hub a vrátil se s nimi na Haják. Pod převisem bylo mrtvo, horolezci byli ve Skaláku, zůstaly jen jejich spacáky. Čajda vyhrabal z bágla vajíčka a uvařil si smaženici. Potom, jat náhlým nápadem, vyrazil do skal. Když přecházel jednu z rušných značených cest narezil na skupinu mladých ochránců přírody. Vedl je starší hubený muž v mysliveckém klobouku a po bitou sukovici v ruce. Všichni měli na rukáve vyšíty znak, obrys Trosek a letícího ptáka. Čajda neměl náladu, aby byl lapen a sloužil jako učební pomůcka pro rozpoznání škodlivců v přírodě. Jindy by takové setkání přivítal a možná by i trochu provokoval, ale dnes měl jiné spády. Ztratil se tedy ve skalách

a zachvilku stanul pod nízkou věží s rozložitým předskalím, kde z jedné spáry vyrůstá silný pokroucený kmen suché borovice. Pro ten přírodní semorost měl Čajda skálu rád a zvolil si ji pro svůj první výstup.

Tramp se vyškřábal na předskalí na západní straně věže a pak pln odhodlání se pustil vzhůru. Začal v koutě, kde bylo hojně chytá a celkem snadno se vysoukal do tunelu v polovině stěny. Ta snadnost mu dodala sebevědomí a Čajdovi se zdálo, že vousáč je proti němu xxxxxx malinký trpaslíček. Statečně se tedy pustil dál. Po polici se přesunul pod stěnu, která mu připadala hodně rozrytá a tedy přístupnější. Zpočátku neměl potíže. Ale čím blíž byl k vrcholu stále častěji zůstával stát a volnou rukou horečně hledal delší výstupek, kterých rychle ubývalo. Čajda poznal, že na lezení je třeba delšího tréninku, ale už bylo pozdě. Z námahy a příliš pevného držení na skále dostával křeče, ruce a lýtka zachvátila třesavka. Najednou se Čajda začal potit. Neměl odvahu podívat se dolů ani nahoru. Stěna, zprvu tak příjemně draná a hřející, mu připadala jako ta nejohavnější věc na světě.

Podoben čtyřchopadlové chobotnici sunul se roztřesený Čajda k vrcholu. narezil na jakési malé schůdky a z posledních sil se

je prakticky bezcenný.

"Tahle věž je Malý Mariáš pane kolego" řekl vousáč. "A tahle cesta je nejobyčejnější jednička. Nahoře jsou dokonce umělé stupy. Správně by tuď mělo nahoru vylézt každé malé dítě."

"Dolů taky" podotkl jeden z písařů. To už nevydrželi a zase se začali řehtat.

III.

Po neblahém výstupu na Malého Mariáše se Čajda ztratil ve skalách a živou mocí by ho odtamtud nikdo nedostal. V jednu chvíli si umiňoval, že se v životě nedotkne skály, a vzápětí byl pevně odhodlán v lezení pokračovat. Ten zmatek byl podporovaný zlostí na Žlutovlásku, která se ho ani trochu nezastala a posmívala se nejvíc.

Čajda nešel do Majáku dřív, dokud slunce nezačalo zapadat a ruch ve Skaláku neutichal. Přihnal se pod svůj převis, když už byl nejvyšší čas vyrazit na noční vlak. Horolezci byli už pryč. Čajda si oddychl a byl přesvědčen, že se s nimi už nesetká.

Ale všechno dopadlo jinak. Když se vrhl na spacák aby bylil, našel list papíru vytržený z diáře a na něm napsáno:

"Za týden jedem na Sušky. Vy taky pane kolego. Na shledanou v Turnově, v pátek večer.

Váš zachránce."

A z kapsičky batlu, který se Čajdovi považoval u ohniště, skromně vykukovala stará barevná pohlednice z Adršpachu. Bezvýznamný text, něčí pozdrav z výletu, byl přeškrtnán, ale pečlivě orámovaná byla adresa. Prozíravá žlutovláska zřejmě nechtěla nechat nové setkání náhodě a pojistila se.

Čajdu to překvapilo a neobyčejně potěšilo. A než začal balit, pečlivě si pohlednicí schoval do cancellu.

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

RODOCAPSU pro vlastní potěšení píše Kavče,
obrázky obkresluje Jerry.

Listopad 1977